

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Družstvo PIFA CZ**, se sídlem Hradec Králové – Třebeš, V Mlejнку 608, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26. března 2010, č.j. 2009/82649-424, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26.3.2010, č.j. 2009/82649-424, Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Úřadu práce v Rychnově nad Kněžnou (dále jen „úřad práce“) ze dne 16.9.2009, č.j. K 94/37/09-5, jímž byla s odkazem na ust. § 140 odst. 4 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), žalobci uložena pokuta ve výši 35.000 Kč za spáchání správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že umožnil fyzickým osobám, V. P. a M. P., ukrajinským státním příslušníkům, výkon nelegální práce, jak ji vymezuje ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že úřad práce zahájil dne 28.4.2009 v areálu společnosti OVOCNÉ SADY SYNKOV, s.r.o., (dále jen „OVOCNÉ SADY“) kontrolu zaměřenou na dodržování zákona o zaměstnanosti u společnosti CHEDOSTAV, s.r.o., (dále jen „CHEDOSTAV“). Shromáždil doklady předložené panem I. M., který tuto společnost zastupoval na základě plné moci a byl současně předsedou představenstva Družstva PIFA - tedy žalobce. Za společnost CHEDOSTAV předložil další podklady pan B. K.. Jednalo se o dohody, faktury, výkazy práce a doklady o převzetí odměn panem V. P. a paní M.P.. Žalovaný konstatoval obsah předložených listin a uvedl, že je úřad práce zhodnotil a dospěl k závěru, že žalobce umožnil nelegální výkon práce fyzickým osobám, cizincům, jak ji vymezuje ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, tedy práci bez platného povolení k zaměstnání. Následně dne 16.9.2009 proto vydal pod č.j. K 94/37/09-5 rozhodnutí, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 35.000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

K uplatněným odvolacím námitkám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že přezkoumal doloženou spisovou dokumentaci a dospěl k závěru, že bylo ve správním řízení prokázáno, že žalobce umožnil cizincům panu V. P. a paní M. P. výkon nelegální práce, kterou vykonávali v areálu společnosti OVOCNÉ SADY, jak ji vymezuje ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, tedy výkon práce bez platného povolení k zaměstnání. Ze spisu dle žalovaného vyplývá, že žalobce s uvedenými cizinci uzavřel dne 1.9.2008 dohody o provedení práce (s dodatky ze dne 3.9.2008), aniž by měli u žalobce uděleno příslušným úřadem práce povolení k zaměstnání. Rozhodnutí úřadu práce v Hradci Králové ze dne 27.1.2009, č.j. HKA-105/2009-za, a ze dne 24.2.2009, č.j. HKA-503/2009za, dle žalovaného osvědčují, že oběma cizincům, panu V. P. a paní M. P. bylo uděleno povolení k zaměstnání u žalobce až ode dne 5.2.2009 resp. ode dne 4.3.2009. Je tudíž nepochybné, že v měsících září a říjnu 2008 jim žalobce umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, čímž se dopustil správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že úřad práce opomenul popsat, z jakých podkladů a konkrétních skutečností čerpal, co z nich zjistil a jak tato zjištění hodnotil. Odkázal na ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“) a uvedl, že pokládá za dostatečné, když úřad práce ve svém rozhodnutí popsal podrobně skutkový stav se všemi vyjádřeními a doloženými doklady, ze kterých při hodnocení správního deliktu vycházel. V souladu s citovaným zákonem i se zásadou volného hodnocení důkazů přihlédl i k celému zjištěnému skutkovému stavu. Žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobce zcela nesporně naplnilo skutkovou podstatu ust. § 140 odst. 4 písm. c) zákona o zaměstnanosti a za uvedený delikt lze uložit pokutu do výše 5.000.000 Kč. Uložená pokuta ve výši 35.000 Kč je tedy zcela při dolní hranici zákonného rozpětí a dle žalovaného byla

stanovena v přiměřené výši v souladu s principy dobré správy a rovněž s přihlédnutím ke skutečnosti, že se jednalo o první správní delikt žalobce dle zákona o zaměstnanosti. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že úřad práce dostatečně nepřihlédl k menší míře závažnosti správního deliktu, k prvnímu porušení povinnosti dle zákona o zaměstnanosti, ke krátké délce a rozsahu trvání správního deliktu a ke specifčnosti předmětu výkonu práce, a zastal názor, že sankce ve výši 35.000 Kč za umožnění výkonu nelegální práce dvou cizinců byla uložena právě s ohledem na všechny žalobcem popsane skutečnosti. Výše pokuty tak dle žalovaného naplňuje funkci preventivní a je zcela přiměřená závažnosti spáchaného správního deliktu. K tomu ještě podotkl, že umožnění výkonu nelegální práce cizinci nelze pokládat za méně závažný delikt.

Ve včas podané žalobě žalobce nejprve popsal průběh správního řízení a namítal, stejně jako ve svém odvolání, že napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela nepřezkoumatelné. Uvedl, jak žalovaný reagoval na tuto odvolací námitku ve svém rozhodnutí a tvrdil, že úřad práce i žalovaný vycházejí ze zjištěných podkladů, které popisují co do výčtu, nikoliv co do důvodů jejich užití při stanovení konkrétních skutečností rozhodných pro celkové posouzení jednání žalobce. Úřad práce zejména opomenul popsat „z jakých podkladů čerpal jaké konkrétní skutečnosti, které odůvodňují jeho závěr a výrok rozhodnutí, neuvedl, co z jednotlivých podkladů pro jeho rozhodnutí zjistil a jak zjištěné skutečnosti hodnotil a proč případně přihlédl jen k některým podkladům pro rozhodnutí“. S tímto postupem vyslovil žalobce nesouhlas, označil rozhodnutí úřadu práce za nedostatečné a dle jeho názoru jen z tohoto důvodu nemůže obstát.

Žalobce dále namítal, že uložená sankce je příliš vysoká. Opět podrobně uvedl, jak žalovaný na tuto odvolací námitku reagoval. Vyslovil přesvědčení, že v tomto konkrétním případě „jde však o správní delikt menší závažnosti a sankce 5.000.000 Kč, kterou lze dle ust. § 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti stanovit v daném případě jako maximální, zcela neodpovídá rozsahu a závažnosti jednání účastníka řízení“. Upozornil, že u něho šlo o první porušení zákona o zaměstnanosti a jde pouze o jednorázové porušení, byť se týká dvou osob. Je proto na tento delikt nutno pohlížet jako na méně závažný, navíc s ohledem na krátkou dobu a malý rozsah trvání. Úřad práce ani žalovaný však při stanovení sankce k těmto polehčujícím okolnostem v dostatečné míře nepřihlédl. Žalobce tak postihli nepřiměřeně tvrdým způsobem.

Poukázal i na mimořádné okolnosti, které popsal ve své písemné zprávě zaslané úřadu práce. Vzhledem ke specifickému předmětu a výkonu práce při sběru podzimního ovoce je dle žalobce toto období poznamenáno zvýšenými nároky na pracovní síly. Menší závažnosti porušení zákona o zaměstnanosti by proto odpovídala sankce maximálně ve výši 10.000 Kč. Z hlediska dodržování zákona o zaměstnanosti by u žalobce měla převážet výchovná funkce pokuty před její funkcí sankční.

Žalobce konečně citoval ust. § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) a navrhl, aby soud podle tohoto ustanovení postupoval.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě znovu podrobně a ve shodě s obsahem napadeného rozhodnutí popsal skutkový stav věci a zopakoval svoje stanovisko k uplatněným odvolacím námitkám. Ke shora uvedeným žalobním námitkám uvedl, že rozhodnutí úřadu práce i napadené rozhodnutí o odvolání splňují požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí. Zahrnují podklady i úvahy ohledně spáchaného správního deliktu a představují dostatečnou oporu pro výrok rozhodnutí. Tvrdil, že všechna zjištění jsou v rozhodnutích obsažena a podpořena úvahami dle § 68 odst. 3 správního řádu. Poukázal na to, že žalobce nijak nekonkretizuje, jaké podklady byly opomenuty.

Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že umožnění výkonu nelegální práce je správním deliktem menší závažnosti. Tvrdil, že uložená sankce odpovídá i požadavku zásady tzv. legitimního očekávání (§ 2 odst. 2 správního řádu) a požadavkům ust. § 141 zákona o zaměstnanosti. Z rozhodnutí úřadu práce vyplývá, že umožnění dvouměsíčního ilegálního výkonu práce cizinců vyhodnotil jako závažné porušení povinností, přihlédl i k tomu, že se žalobce zjištěného správního deliktu dopustil poprvé. Žalovaný nepokládal za rozhodující jeho tvrzení ohledně nejasnosti a hektičnosti při sběru podzimního ovoce. Vyslovil názor, že si žalobce na tyto práce mohl získat osoby, které pracovní povolení nepotřebují. K závažnosti správního deliktu, kterého se žalobce dopustil, dále žalovaný v obecné rovině uvedl, že se jedná o závažné porušení zákona o zaměstnanosti. Tvrdil, že tímto protiprávním jednáním dochází ke značné deformaci trhu práce a ke znemožnění úřadům práce uplatňovat státní politiku zaměstnanosti. Výkonem práce cizinců bez povolení jsou vyloučeni z nabídky takové práce uchazeči o zaměstnání. Úřady práce tak nemohou naplňovat své poslání při uplatňování uchazeče na trhu práce a při zajišťování co nejnižší možné nezaměstnanosti. Cizinci tak vykonávají práce, které by mohly být vykonávány uchazeči o zaměstnání, což je zároveň zákonnou překážkou pro povolení k zaměstnání cizinci.

Dále žalovaný namítal, že uložením pokuty ve výši požadované žalobcem by nebylo dosaženo ani preventivního ani represivního účelu ukládané sankce.

Při jednání před soudem zástupce žalobce v souladu s obsahem podané žaloby namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když žalovaný i úřad práce popisují zjištěné podklady, ale neuvádějí důvod jejich užití při hodnocení rozhodných skutečností. Za nedostatečně zdůvodněnou shledal i výši pokuty. Dle jeho názoru žalovaný nezohlednil preventivní charakter pokuty ani okolnosti, které odůvodňovaly výši pokuty. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a vrátit věc Státnímu úřadu inspekce práce k dalšímu řízení. Pokud by soud dospěl k závěru, že není důvod napadené rozhodnutí rušit, žádal snížit uloženou pokutu, případně od ní zcela upustit.

Pověřený pracovník Státního úřadu inspekce práce namítal, že napadené rozhodnutí je přehledné, má logickou strukturu a připomněl, že prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek. Zdůraznil, že skutkový stav věci nebyl žalobcem sporován, pokud jde o výši uložené pokuty nesouhlasil s jeho tvrzením, že delikt má nižší závažnost. Poukázal na dopad chování žalobce ve vztahu k činnosti úřadu práce na úseku zaměstnanosti, jak byl popsán ve vyjádření k žalobě. Dále uvedl, že uložená sankce musí být přiměřená i z hlediska obecného tak, aby při ukládání pokuty u stejných skutků nevznikaly nedůvodné rozdíly. Uložená sankce nemůže mít zanedbatelný dopad a kromě represivní složky musí mít i složku výchovnou. Vydaná rozhodnutí dle žalovaného splňovala všechna kritéria a byla vydána v souladu se zákonem. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a neshledal žalobu důvodnou.

Žalobce uplatnil v žalobě dva žalobní důvody. Namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného i prvostupňového rozhodnutí úřadu práce a uloženou pokutu shledal nedostatečně zdůvodněnou a nereflektující na všechny rozhodné skutečnosti.

Nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že vycházejí ze zjištěných podkladů, které popisují co do výčtu, nikoliv co do důvodů jejich užití při stanovení konkrétních skutečností rozhodných pro celkové posouzení jednání žalobce. Úřad práce dle žalobce pak zejména opomenul popsat „z jakých podkladů čerpal jaké konkrétní skutečnosti, které odůvodňují jeho závěr a výrok rozhodnutí, neuvedl, co z jednotlivých podkladů pro jeho rozhodnutí zjistil, jak zjištěné skutečnosti hodnotil a proč případně přihlédl jen k některým podkladům pro rozhodnutí“. Této námitce nelze přisvědčit. Jak žalovaný tak i úřad práce ve svých rozhodnutích vyjmenovali a dostatečně identifikovali předložené smlouvy, konkrétně smlouvu o dílo uzavřenou mezi žalobcem a společností CHEDOSTAV, dohody o provedení práce mezi žalobcem a jeho zaměstnanci, kteří pracovali při sklizni jablek včetně smluv uzavřených s panem V. P. a paní M. P. a jejich dodatků, evidenci docházky těchto jmenovaných osob a výdajové pokladní doklady žalobce svědčící o poskytnutí odměn za jejich práci v měsících září a říjnu 2008. Uvedli také, že povolení k zaměstnání bylo uděleno rozhodnutím Úřadu práce v Hradci Králové ze dne 27.1.2009 pro pana V. P. na dobu od 5.2.2009 do 25.1.2011 a rozhodnutím ze dne 24.2.2009 pro paní M. P. na dobu od 4.3.2009 do 17.2.2010. Úřad práce pak citoval v plném znění ust. § 5 písm. e) bod 2 a § 89 zákona o zaměstnanosti, žalovaný na tato ustanovení odkázal a oba shodně konstatovali, že žalobce umožnil oběma cizincům výkon nelegální práce po dobu dvou měsíců a tím se ve smyslu citovaných ustanovení dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobce nijak nezpochyboval tyto podklady ani závěry, které z nich úřad práce a žalovaný dovodili. Krajský soud je názoru, že popsany skutkový stav, jak vyplývá z předložených a citovaných listin, je natolik jednoznačný, že další podrobný rozbor

listin, jak se ho domáhá žalobce, by byl nedůvodný a nadbytečný. Všechny konstatované listiny bez jakýchkoliv pochybností vypovídají o skutkovém stavu tedy o tom, že žalobce uzavřel dohody o provedení práce s panem V. P. a paní M.P. dne 1.9.2008 a jejich dodatky č. 1 dne 3.9.2008, skutečně jim zadával práci v měsících září a říjnu 2008, za kterou jim vyplácel mzdu (viz evidence docházky, výdajové pokladní doklady), a to bez povolení příslušného úřadu práce vydaného dle 92 zákona o zaměstnanosti. Žalovaným i úřadem práce popsané podklady v kontextu s citovanými ustanoveními zákona o zaměstnanosti jednoznačně vypovídají o tom, jakého správního deliktu se žalobce svým jednáním dopustil. Krajský soud proto ohledně této žalobní námitky uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného i úřadu práce splňují požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu.

Druhá žalobní námitka směřovala proti výši uložené pokuty. Žalobce nesouhlasil se závěry úřadu práce, že delikt, kterého se dopustil je závažný vzhledem k umožnění výkonu práce dvou cizinců po dobu dvou měsíců, ani s názorem žalovaného, že výše pokuty naplňuje její hlavní funkci, a to funkci preventivní, a je zcela adekvátní závažnosti spáchaného deliktu. Žalobce trval na tom, že se jedná o delikt méně závažný, neboť šlo o první porušení zákona o zaměstnanosti a to porušení jednorázové, byť se týká dvou osob. Připomněl obsah svého vyjádření kde uvedl, že „situace, která nastala v loňském roce v měsíci září, byla způsobena nejasnostmi a hektickou situací v daném období na příslušné zakázce“. Žalovaný k těmto polehčujícím okolnostem dle žalobce nepřihlédl.

Pro případ, že by krajský soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalobce navrhl snížení trestu, případně upuštění od jeho uložení.

Úřad práce, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozhodnutí, uvedl, že při stanovení výše pokuty přihlédl k závažnosti spáchaného deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za kterých byl spáchán. Konstatoval, že žalobce umožnil práci dvou cizinců po dobu dvou měsíců, a vyhnul se tím plnění povinností vyplývajících ze zákona o zaměstnanosti. Výše pokuty byla stanovena i s přihlédnutím k tomu, že se jednalo o první delikt. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že pokuta ve výši 35.000 Kč je zcela při dolní hranici zákonného rozpětí, když horní hranice činí 5.000.000 Kč. Uvedl, že bylo přihlédnuto ke všem okolnostem, na které žalobce poukazuje, tj. k prvnímu porušení zákona o zaměstnanosti, ke krátké délce trvání správního deliktu i ke specifčnosti předmětu výkonu práce. Setrval na stanovisku, že se nejednalo o delikt méně závažný.

Krajský soud se nejprve zaměřil na posouzení zákonnosti postupu úřadu práce a žalovaného při stanovení a odůvodnění výše uložené sankce za shora popsaný správní delikt. Vycházel z ustálené judikatury správních soudů, zejména pak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. dubna 2012, č.j. 1 Afs 1/2012 -36, ve kterém tento soud uvedl, že *„že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy*

v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena“.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného i úřadu práce vyplývá, že oba správní orgány při stanovení výše uložené pokuty vycházely ze shodných skutečností, tedy že žalobce zaměstnával dva cizince po dobu dvou měsíců bez povolení úřadu práce, které zákon pro možnost jejich zaměstnání vyžaduje. Dále vzaly v úvahu, že se žalobce porušení zákona o zaměstnanosti dopustil poprvé, nicméně tento správní delikt hodnotily oba správní orgány jako závažný. V tom se neshodly se žalobcem, který stejné okolnosti posoudil jako méně závažné.

Podle ust. § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti při určení výše pokuty právnické osobě se přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Krajský soud zastal v této věci názor, že úřad práce i žalovaný vzali při hodnocení závažnosti správního deliktu i výše uložené pokuty v úvahu všechny okolnosti zjištěné v průběhu správního řízení. Vycházeli, jak konečně uvedli v odůvodnění svých rozhodnutí, z délky nezákonného zaměstnávání dvou cizinců i skutečností, že se žalobce porušení zákona o zaměstnanosti dopustil poprvé. Žalovaný také uvedl, že uložená pokuta splňuje funkci preventivní a je zcela adekvátní k závažnosti spáchaného deliktu. Závažnost jednání žalobce pak dle názoru krajského soudu vyjádřili úřad práce i žalovaný právě výší uložené pokuty. Tu, s ohledem na rozpětí stanovené v § 140 odst. 1 písm. c) a odst. 4 písm. odst. b) (tato úprava platila do 31.12.2008, dále od 1.1.2009 § 140 odst. 4 písm. f)) zákona o zaměstnanosti, uložili na dolní hranici zákonné sazby. Žalobce sice opakovaně tvrdil, že úřad práce ani žalovaný nevzali v úvahu všechny rozhodné skutečnosti, o které skutečnosti, kromě těch, které byly citovány shora, šlo však neuvedl. Pouze připomněl svoje vysvětlení zaslané úřadu práce, ve kterém sděloval, že v uvedeném roce (tedy roce 2008) v měsíci září, byla způsobena nejasnostmi a hektickou situací v daném období na příslušné zakázce. K tomu krajský soud může jen uvést, že jde o ničím nepodložené tvrzení. Oba cizinci byli podle pracovní smlouvy a dodatku k ní najati na česání jablek a pomocné a úklidové práce ve stavebnictví. Sklizeň jablek je práce, která se každoročně ve stejnou dobu opakuje a potřeba pracovních sil v roce 2008 nemohla být proti jiným letům ničím výjimečná. Proto krajský soud tuto námitku hodnotil jako nepodloženou a tedy bez vlivu na výši uložené pokuty. Je tedy možné uzavřít, že úřad práce ani žalovaný nepřekročili zákonem stanovené meze

správního uvážení, nevybočili z nich ani volné uvážení nezneužili. Nebyl proto dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce se v žalobě domáhal, aby krajský soud v případě, že žalobě nevyhoví a napadené rozhodnutí žalovaného nezruší, snížil ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. uloženou pokutu nebo ji zcela prominul. Podle citovaného ustanovení rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

K užití moderačního práva Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne ze dne 3. dubna 2012, č.j. 1 Afs 1/2012 -36, uvedl, že použitím „moderačního práva soud nahrazuje správní uvážení správního orgánu; takový zásah je však zásahem dovoleným, umožněným soudem ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s. Soud se v takovém případě chová obdobně jako správní orgán: pro případy moderace je nadán vlastním uvážením, a může tak zasáhnout do výše trestu, jako by jej sám uděloval. Tím, že trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž vykonává svou zvláštní zákonnou pravomoc, která mu náleží stejně jako pravomoc rušit správní rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82, www.nssoud.cz). Moderační právo soudu má však místo pouze tam, kde je postih za spáchaný správní delikt zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003 - 48, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS).... V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 - 97, publikovaný pod č. 2209/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz).“.... Pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená.

Krajský soud s ohledem na skutkové okolnosti posuzovaného případu, jak byly shora popsány, dospěl k závěru, že uloženou pokutu nelze hodnotit jako zjevně nepřiměřenou, jak pro použití moderačního práva vyžaduje ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Úřad práce i žalovaný při úvaze o výši pokuty vycházeli z toho, že nezákonný postup

žalobce se týkal dvou osob, že se jednalo o první porušení zákona o zaměstnanosti a konečně přihlédl i k délce trvání protiprávního jednání ze strany žalobce. Uložená pokuta je těmto okolnostem přiměřená. Proto krajský soud návrhu na snížení uložené pokuty nebo její úplné zrušení nemohl vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 14. listopadu 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu